

Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 1

nábř. Edvarda Beneše 3

Praha 1

V Praze dne 23.1.2019

Věc: Trestní oznámení na Vratislava Mynáře pro podezření ze spáchání trestného činu Zasahování do nezávislosti soudu dle § 335 odst. 1 trestního zákoníku

Činím tímto trestní oznámení na

Vratislava Mynáře, kancléře Prezidenta České republiky,

pro podezření ze spáchání trestného činu **Zasahování do nezávislosti soudu** dle § 335 trestního zákona,

kterého se dopustil opakovaným působením na soudce v úmyslu ovlivnit jejich rozhodnutí tak, aby porušili své povinnosti a nerozhodli podle zákona a pravidel spravedlivého procesu, nýbrž aby rozhodli tak, jak si přeje Prezident České republiky.

Odůvodnění:

K obecnému konání oznamované osoby

Vratislav Mynář je kancléřem Prezidenta České republiky. Z titulu této funkce se se opakovaně setkává s představiteli justice. Z veřejně dostupných informací (konkrétně rozvedeno níže) je zřejmé, že předmětem těchto schůzek se opakovaně stala diskuze nejen nad obecnými otázkami justice, ale i diskuze nad konkrétními živými případy, které daní soudci či soudy aktuálně řeší. Je nesporné, že v rámci této diskuze Vratislav Mynář prezentoval představu svoji, či Prezidenta České republiky, jak by daný soud měl konkrétní kauzu rozhodnout. Je nesporné, že součástí těchto jednání byly i prvky, které lze vnímat jako nátlak na soud, aby rozhodl dle přání Vratislava Mynáře či Prezidenta České republiky. Minimálně v jednom případě se taková diskuze týkala i sporu, v němž je stranou sporu Prezident České republiky

Základem existence právního a demokratického státu je Ústavou zaručená dělba moci a v kontextu dané věci především nezávislost moci soudní. Diskuze představitelů Kanceláře prezidenta ČR s představiteli justice a soudci jsou v ústavním rámci akceptovatelné, pokud se diskuze vede k obecným otázkám fungování justice. Hranice nezávislosti justice vytyčené Ústavou jsou narušeny v okamžiku, kdy předmětem diskuze jsou konkrétní živé kauzy, které ten který daný soud řeší. Už v tento okamžik je patrné úmyslné narušování Ústavou garantované nezávislosti soudu.

K naplnění skutkové podstaty trestného činu pak dochází v okamžiku, kdy v rámci takových jednání začne určitá osoba sdělovat soudcům svoji představu, jak má soud konkrétní kauzu rozhodnout. A to způsobem, který opravňuje k závěru, že se jedná o aktivní působení na soudce, aby dle představ působící osoby skutečně rozhodl.

S ohledem na skutečnost, že minimálně ve dvou případech rozhodl soud zcela opačně, než byla představa Vratislava Mynáře, je nesporné, že Vratislav Mynář působil na soud tak, aby porušil své povinnosti. Neboť spravedlivé rozhodnutí bylo zjevně jiné, než bylo to, které prosazoval Vratislav Mynář.

Pokud jde o otázku odlišení prostého sdělování informací (tedy v podobě „sděluji Vám, že někdo jiný má na tento spor nějaký názor“) od aktivního působení na soudce, aby skutečně dle sdělovaných představ rozhodl, je třeba sdělit následující. Již samotnou skutečnost, že jsou soudu sdělovány informace v podobě názoru Prezidenta ČR na to, jak má být rozhodnuta konkrétní kauza, lze chápat jako působení na soud, aby tak skutečně rozhodl. Neboť Prezident ČR má pravomoci, které se přímo dotýkají justice či profesních záležitostí soudců. Například je v jeho výhradní pravomoci navrhnout kandidáty na post soudců Ústavního soudu. Tedy sdělování představ Prezidenta ČR na to, jak konkrétně rozhodnout živou kauzu v kombinaci s jeho oprávněními ve vztahu k soudům a soudcům, lze bez dalšího vnímat jako aktivní působení na soud či soudce. Je na místě poznamenat, že pro naplnění dané skutkové podstaty není rozhodné, zda pachatel dosáhne svého cíle, či nikoli. Postačí skutečnost, že na soudce působí. A trestný čin je tím dokonán, byť toto „působení“ na soud se zcela mine účinkem.

K výčtu skutků, jimiž mohla být naplněna skutková podstata oznamovaného trestného činu

Z veřejně dostupných informací lze označit několik jednání, kterými mohla být skutková podstata oznamovaného trestného činu naplněna.

Prvním z nich je osobní intervence Vratislava Mynáře u ústavního soudce Vojtěcha Šimíčka, který v intervenované věci byl dokonce soudcem zpravodajem. Dle vyjádření soudce samotného mu Vratislav Mynář prezentovat představu Prezidenta ČR, jak by měl rozhodnout ve dvou kauzách. Konkrétně ve sporu o služební zákon a dále pak v případě stížnosti na domovní prohlídky v kauze Lesní

správy Lány. V daných sporech byla kancelář Prezidenta republiky ČR aktivně angažována na výsledku řízení. Právě při tomto případě je na místě připomenou výhradní pravomoc prezidenta republiky navrhnout konkrétního soudce na post soudce Ústavního soudu. A to i v případě eventuální obhajoby takového postu současným ústavním soudcem. Jinými slovy, kdo se prezidentovi ČR znelíbí, nikdy se ústavním soudcem nestane, nebo svůj post neobhájí. Za takové razantní pravomoci prezidenta ovlivňovat život soudce je samotné sdělování představy o tom, jak by soudce měl v dané věci rozhodnout, nutno vnímat jako velmi přesvědčivé a nesporné působení na soudce ve věci rozhodnutí konkrétního řízení. Nic na tom nemění skutečnost, že se toto působení zcela minulo účinkem. Skutková podstata dokonání trestného činu byla naplněna samotným působením Vratislava Mynáře na soudce. To že si Vratislav Mynář mylně myslí, že soudci jsou daleko méně odolní vůči jeho působení, než ve skutečnosti jsou, je pro posouzení věci nepodstatná okolnost.

Druhým případem je intervence Vratislava Mynáře v případě vydání hackera Jevgenije Nikulina do USA, kdy Vratislav Mynář intervenoval u předsedy Městského soudu v Praze Libora Vávry a žádal si od něj informace, na které nemá právo. O této intervenci Vratislava Mynáře nejsou z otevřených zdrojů dostupné další informace. Ovšem dostupná je rozsáhlá kritika soudu za dané rozhodnutí přímo od prezidenta republiky. Proto je na místě tuto intervenci Vratislava Mynáře v rámci tohoto podání prověřit.

Třetím případem je intervence u někdejšího předsedy Nejvyššího správního soudu ve věci vyžadování informací ke kauze Plzeňské teplárenské. Předání této informace soudce odmítl, neboť Vratislav Mynář na ni neměl nárok. V souvislosti s touto kauzou je třeba připomenout, že předseda Nejvyššího správního soudu Josef Baxa byl opakovaně i samotným prezidentem zmiňován jako kandidát na místopředsedu či předsedu Ústavního soudu. Je naprosto neslučitelné a neobhajitelné, aby představitel Kanceláře prezidenta ČR na jedné straně vyvolával v konkrétním soudci „naději“, že může ve své profesi významně povýšit (když se tak může stát zásadně jen na základě iniciativy prezidenta) a na druhé straně pak po stejném soudci požadoval, aby se dopustil porušení svých povinností a vydal mu informace, které mu soudce poskytnout nesmí. Tedy nutil jej k porušení jeho povinností.

V této souvislosti pro kontext věci je na místě připomenout i jednání samotného prezidenta ČR Miloše Zemana, který na jednom konkrétním jednání s Josefem Baxou spojuje téma toho, že si „dovede soudce Baxu představit jako předsedu Ústavního soudu“ s předaným „seznamem hříchů“, tedy seznamem rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která nebyla dle představ a přání Prezidenta ČR. I takové jednání by mohlo být kvalifikované jako naplnění oznamované skutkové podstaty. Nicméně prezident nemůže být trestně stíhán za trestné činy uvedené v trestním zákoníku a tedy nezbyvá, než toto jednání prezidenta uvést jako dokreslující k motivaci a okolnostem jednání Vratislava Mynáře, který trestně odpovědný je.

K možnosti existence více skutků ve vztahu k minulosti a opakování páchaní skutků do budoucna

Ve věci je na místě uvést i postoj Vratislava Mynáře, který výslovně uvedl, že se se soudci setkává, seznamuje je s postoji prezidenta a že s tím neskončí. Doslova uvedl „tuto činnost jsem dělal, dělám a budu dělat.“ Z toho je patrné, že jednání, kterými mohl naplnit skutkovou podstatu oznamovaného trestného činu, se stalo v minulosti více. Je k tomu nesporná indicie v podobě přiznání Vratislava Mynáře. Jeho vyjádření zakládá důvodné podezření, že se v minulosti trestných jednání dopustil opakovaně. A je tak dostatečným podkladem, aby orgány činné v trestním řízení v rámci svých zákonných pravomocí začaly prověřovat a aktivně vyhledávat i další případy pokusů ovlivnit soudce i nad rámec případů výslovně oznámených v tomto podání.

Závažnost jednání Vratislava Mynáře je podtržena i tím, že veřejně oznámil, že ve svém jednání, které dle oznamovatele naplňuje skutkovou podstatu trestného činu, bude pokračovat. Tedy intervence prostředků trestního práva v dané věci je o to opodstatněnější a odůvodněnější.

K trestněprávní odpovědnosti kancléře Prezidenta ČR

Na samý závěr je třeba uvést, že byt Vratislav Mynář tvrdí, že daného jednání se dopustil na pokyn či s vědomím Prezidenta ČR, tedy osoby, která nemůže být trestně stíhána za daný skutek, nijak tato skutečnost nevyklučuje či neomezuje trestněprávní odpovědnost Vratislava Mynáře.

Závěr

S ohledem na výše uvedené mám své trestní oznámení za odůvodněné a opodstatněné. Činím jej k rukám Obvodního státního zastupitelství v Praze 1, nechť rozhodně o místně a věcně příslušném policejním orgánu, kterému trestní oznámení postoupí k prověření. Dle příslušného ustanovení trestního řádu výslovně žádám, abych byl vyrozuměn o učiněných opatřeních.

Václav Láska
Štefánikova 1/65
150 00 Praha 5
vaclav.laska@vaclavlaska.cz